

KALJUSERV

ROMANTILINE PÕNEVUSROMAAN

Meg Tilly

Originaali tiitel:
Meg Tilly
Cliff's Edge
2019

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See on ilukirjandusteos. Nimed, tegelaskujud, kohad, sündmused ja vahejuhtumid on kas autori kujutluse vili või on neid kasutatud kirjanduslikult. Mis tahes sarnasus tegelike inimestega, olgu elavate või surnutega, firmade, sündmuste või kohtadega on täiesti juhuslik.

KIRJASTAJA MÄRKUS: Selles raamatus toodud retsepte tuleb jälgida täpselt. Kirjastaja ei võta vastutust kellegi tervisliku olukorra või allergiate eest, mis võivad vajada meditsiinilist sekkumist. Kirjastaja ei vastuta mis tahes tagajärgede eest, mida raamatus toodud retseptid võivad põhjustada.

Tõlkinud Ann Kitsnik
Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2019 by Meg Tilly
All rights reserved.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2022.

E01406722
ISBN 978-9949-82-854-8

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

Jayne Ann Krentzile

Teie raamatud rõõmustasid ja vaimustasid mind.

Need aitasid mind läbi raske ja üksildase aja.

*Milline piiritu rõõm oli avastada, et terav taip,
lahkus ja heldus ei peitu mitte ainult raamatukangelastes,
vaid ka minus endas.*

Proloog

MEES OLİ TEDA märganud juba siis, kui pulmaseltskond moodus ja kirikusse sisenes. Peigmees hoidis pruudil käe alt kinni ja nad naersid üheskoos parastlounases päikeses. Teine naine oli pea kuklasse heitnud ja tema pikad eebenipuukarva juuksed voogasid uhkelt seljal.

Minu, mõtles mees ägedusega, mis teda ennast sügavalt jahmatas.

Ta parkis kiiresti auto, haaras telefoni, tegi kähku läbi tuuleklaasi foto ja väljus siis sõidukist. Tema elutee oli hiljuti kiiva kiskunud ja tal polnud muud valikut kui seda mooda edasi minna.

Mees ületas tänava ja sulandus kirikusse suunduva rahvahulga sekka. Tema kaenlaalused tõmbusid revusest niiskeks. Ta tundis, kuidas särk selja kylge kleepus, kui ta lipsas mooda uksehoidjast, kes seisis eeskojas kirikusaali viiva ukse kõrval.

Ta istus kiriku tagumisse otsa ja ootas, millal naine uuesti nähtavale ilmub. Ja kui see juhtus, oli ta lummatud tema ilust ja graatsiast.

Tseremoonia lõppes, noorpaar suudles ja kylalised tõusid, et heita vahekaiku vastabiellunute teele lillede kroonlehti. Veel mõni hetk ja nad mooduvad tagumistest pinkidest ning rahvahulk hajub.

Mees koputas enda kõrval istuva matrooni käsivarrele. „Kes ta on?“ kuisis ta. Enda arvates oli ta mananud näole seltskondliku leige huvitatuse ilme. Ent nähtavasti oli tema sisemuses pulbitsev kirg

maskist mööda lipsanud, sest naine tegi suured silmad ja astus sammukese tagasi.

„Pruut?“ küsis naine ja tema trullakad käed kerkisid kaela kõrgusele.

„Ei, see teine,“ vastas mees, manades näole ohutu lahkuse ilme ja osutades tundmatu jumalanna poole. „Pruutneitsi.“

Naise tõredus hajus ja asendus sõbraliku naeratusega. „See on pruudi õde Eve Harris. Päris kenake või mis?“

„Ei pannud tähele,“ valetas ta. „Ta tundus kuidagi tuttav ja ma mõtlesin, kas ma tunnen teda.“

„Neile õega kuulub Intrepid Café. Nad avasid selle hiljuti, aga see oli algusest peale hullupööra menukas, uskuge mind! Saame seal sõpradega igal kolmapäeva pärastlõunal kokku ja, taevake, kui maitsvad küpsetised seal on.“ Naine kiikas üle õla ja märkas, et ta sõbrad olid juba läinud. „Vabandage mind,“ ütles ta ja kiirustas neile järele.

Jahmunult järgnes ta naisele kirikust välja kirikaeda, pilgutades ereda juulipäikese käes silmi. Nagu mutt, kes nina urust välja pistis. Mõtted kihutasid tema peas pöörase kiirusega.

Naine kuulus temaga kokku, selles oli ta kindel.

Ent see nõudis hoolikat planeerimist ja ettevalmistusi. Ta ei teadnud veel täpselt, kuidas ta kõike teeb, aga ühes oli ta kindel.

Nad olid kokku loodud.

Üks

Kolm kuud hiljem

„MILLIST TE SOOVITE?“ küsis Eve, uudistades Ethelwyni läbi klaasvitriini.

Naise käed olid sügaval kulunud ja pleekinud teksaste taskus ning tema päevinäinud ruuduline särk rippus pükste peal. Ta silmitses pingsalt erinevaid kooke. Tema huuled tegid vaikset matsuvat häält, justkui maitseks ta neid juba. „Ma kohe ei oska öelda,“ oigas ta. „Kirsikook tundub ahvatlev, aga mulle meeldib väga Maggie vaarika-rabarberikook. See on just parajalt hapukas ja magus.“

Keegi Ethelwyni selja taga köhatas. Eve tõstis pilgu ja nägi viiekümnendates meest, kellel oli kallis soeng ning seljas helepruun kašmiirdžemper ja valge triiksärk. Varrukad olid üles keeratud. Mehe randmel oli kuldne Cartier' käekell ja sõrmes tumekollasest kullast abielusõrmus.

Tundus, et Ethelwyni otsustusvõimetus ärritas teda pisut.

Eve manas näole naeratus. *Kahju küll, mõtles ta. Aga Lohutuse saarel käivad asjad sedamoodi. Kedagi ei huvita, palju sul pangas raha on. Kõik on võrdsed.*

Pealegi oli Ethelwyn üks Intrepid Café kõige ustavam püsiklient. Tema ja ta kaaslane Lavinia ostsid tohutul hulgal küpsetisi. Seevastu härra Kehkenpüks oli siin hakanud käima alles hiljuti ja tavaliselt

tellis ta ainult kohvi. Musta. Kuidas sai keegi, kes nägi kõiki neid ahvatlevaid hõrgutisi ja tundis tema õe küpsetiste imelisi lõhnu, tellida ainult musta kohvi?

„Vaata rahulikult, Ethelwyn,“ sõnas Eve heatujuliselt. „See on oluline otsus. Ma hakkan ülejäänud asju karpi panema.“ Tõustes lükkas ta klaasvitriini ukse puusaga kinni. Seejärel suundus ta tagasi leti juurde, kus tema õde Maggie tõstis moosisüdamikuga pekanipähkliküpsiseid jahtumisrestidelt vaagnatele.

„Vaata, aga vaata,“ ümises Maggie vandeseltslasliku muigega.

„Mida?“ küsis Eve ja asetaski tosin meresoolaga kaunistatud karamellisüdamikuga šokolaadiküpsist valgesse kondiitriäri karpi.

„Sa meeldid talle,“ sosistas Maggie. Ta hüpitaskulme, mis tähendas, et kõnealune meesterahvas oli ülimalt kuum.

Eve kiikask üle õla ja vaatas kohvikus ringi, et näha, kas on uusi külastajaid. Ei olnud. Ta vaatas Maggie poole. *Kes? Kus ta on?* küsis ta hääletult, kummardudes õe poole, sest ilmselgelt oli Maggie parem vaatluspositsioon.

Ethelwyni selja taga, vastas Maggie hääletult. Sa peaksid nägema, kuidas ta sind vaatab. Nälgaselt nagu hunt.

Lootuse- ja põnevusekiired kustusid valju mütsatusega. „Pähh,“ vastas Eve. „Esiteks on ta abielus.“

„Oled sa kindel?“ Maggie paistis pettunud olevat.

„Jah. Sõrmus on sõrmes. Ja teiseks, isegi kui ei oleks,“ Eve mähkis punase- ja valgekirju paela karbi ümber ja sidus sõlme, „ei ole ta minu tüüp.“

Maggie valmistus juba midagi ütleva.

„Üldsegi mitte,“ jätkas Eve kindlalt.

Maggie ohkas. Õde paistis nii nukker.

„Ma tean.“ Eve sirutas käe ja pühkis õe põselt jahupudeme. „Sa oled nii õnnelik ja Luke’i armunud ja soovid mulle sedasama.“

„Jah,“ vastas Maggie tõrksalt naeratades. „Lühidalt kokku võetult jah. Ja kui see juba jutuks tuli, siis... järgmisel nädalal esineb

Seattle'is Falling Ashes. Kui sa tahad neid vaatama minna, siis sul on vaba päev...“

„Jäeb ära,“ vastas Eve teda poolelt sõnalt katkestades.

„Aga te Leviga olite nii kena paar. Sa meeldisid talle. Mis juhtus? Miks te lahku läksite? Ta meeldis meile kõigile, isegi emale ja isale.“

„Neile ta meeldis. Ema arvas, et ta on metsik, ja isa tahtis tal silma peal hoida. Paremini ikka tuttav paharet, tead isegi. See on ainus põhjus, miks nad ta palkasid.“

„Aga kui nad teda lähemalt tundma õppisid, hakkas ta neile meeldima.“

„Isa arvates oli ta laiskvorst.“

„Sa oled liiga karm. Muidugi oli Levil raskusi keskendumisega, aga kui ta otsa peale sai, oli ta mehe eest väljas. Ja ta oli sinu järele hull, küllap on endiselt, võin kihla vedada. Ta ei ole abiellunud.“

Eve vaatas õele otsa.

„Mis on? Ma ei ole tema kohta arvet pidanud. Ta saatis mulle Facebookis sõbrakutse. Mul tekkis uudishimu ja nii vaatasin ma tema profiili...“

„Olen täna seiklushimuline ja võtan kirsikoogi!“ kuulis Eve Ethelwyni kähedat häält oma selja taga.

„Hea mõte, Ethelwyn,“ vastas Eve ja pööras naeratades ümber. „Panen selle kohe karpi.“ Ta võttis vitriinist koduse laineliste servadega ja tainaribadega kaunistatud kirsikoogi.

„Sellegipoolest on ta väga kuum,“ kuulis ta selja tagant Maggie häält. „Tuuri ajakava oli üleval, nii et tal on õnnestunud esinemiskohti saada. Võib-olla polnud lihtsalt teie kahe jaoks õige aeg.“

„Ega aeg meid lahku ei ajanud,“ vastas Eve ja tema häälde ilmus kriipiv noot. Ta ohkas. Polnud õige Maggie suhtes turtsakas olla. Tema õde ei teadnud kogu lugu. Miks ta oleks pidanud? Tema perekond oli Levisse nii kiindunud ja tema neisse. Kuigi lahkumine oli ebameeldiv ja Levi oli väga halvasti käitunud, ei olnud ta tegelikult selline. Narkootikumid ja alkohol olid oma küünised temasse löönud. Valus oli näha armastatud meest endise mina kesta tagasi

langemas. Ta oli jäänud sellesse suhtesse kauemaks, kui oleks pidanud, püüdes meest päästa. Ühel päeval, pärast seda, kui Levi oli pärast kolmepäevast joomatuuri välja ilmunud, mõistis ta aga, et ainus inimene, keda ta päästa saab, on tema ise.

Levi oli masenduses, kui ta lahkus. Ta ei soovinud mehele rohkem haiget teha, hävitades oma perekonna mulje temast ja mälestused õnnelikumatest aegadest.

„Te mõlemad olite nii noored. Võib-olla lähetsid asjad praegu teisiti. Tõsiselt, Eve, mine ja ütle talle lihtsalt tere! Kui sa kohe pärast tööd minema hakkad, jõuad veel praamile ja kontserdi alguseks kohale. Sa pead küll endale öömaja leidma, aga...“

„Maggie, kullake,“ vastas Eve, trügides õest mööda, et kook karpi panna. „Ta on väga tore, aga...“

„Aga ta ei huvita sind enam.“ Maggie ohkas pettunult. „Saan aru,“ ütles ta jahutusreste kokku korjates.

Huvis, mõtles Eve, polnud kunagi küsimus. Kui ta oleks Levi läheduses veel rohkem sädemeid tundnud, oleksid tema juuksed põlema läinud. Probleemiks oli igapäevane suhtlemine – või selle puudumine.

„Mmm,“ pomises ta, kuigi vastus polnud vajalik. Maggie oli juba kadunud kööki viivate kiikuste taha.

Eve asetas koogi letile ja asus karpi kokku voltima.

Levi. Ta tundis temast ikka veel puudust. Parandus. Ta tundis puudust Levist, keda ta kunagi tundis, särasilmsest poisilikust mehest, kellel olid suured unistused ja kirk, mitte Levist, kelleks ta muutunud oli. Nad olid kohtunud tema esimesel ülikoolinädalal. Kuu aja pärast oli mees veennud Eve'i ühikast välja kolima ja tema juurde elama asuma. Levi oli huvitav, temast vanem, viimasel kursusel. Tema juhtmõtteks oli elada olevikus, haarata elu mõlema käega, põleda heleda leegiga. See oli see, mis teda esialgu paelus.

Nende esimene ühine aasta möödus otsekui unenäos. Mälestused muusikast ja armatsemisest, päikesepaistest ja naerust,

sõbrad ja bändikaaslased sisse ja välja käimas. Kuidas nad tegid sangriat pirakasse katlasse, mille eelmine elanik oli sinna jätanud. Kuidas ta käis bändi nädalalõpuesinemistel, seisis lava ees, hakkas tantsima ja teised liitusid temaga. Kuidas mees teda vaatas, armatsedes oma kitarri ja mikrofoniga. Kontserdid muutusid pikkadeks eelmängudeks sellele, mida nad pärast tegid, mehe muusika ja hääli tukslemas Eve'i higises kehas nagu hellitus. Ta tundis, et vabaneb sellest tüdrukust, kes ta kunagi oli. Sellest, kes töötas nädalavahetustel ja suvedel perekonna ehitusfirmas koos isa, ema ja õega. Vahel möödus nädalaid, enne kui ta end nende soojast voodist välja vedas ja pani selga viisakad riided pööraste asemel. Ta läks läbi ülikoolilinnaku Whitney Avenue presbüterlikku kirikusse. Aga see ei olnud tema kirik, kus olid perekond, tuttavad ja sõbrad. Ta istus seal võõraste keskel, klompkurgus, mõeldes oma perekonnale Oregonis Eugene'is. Kuidas nad istusid oma tavalisel pingil, puhtad riided seljas, ega teadnud midagi pöörasest ülikoolielust, kõhud täis koduseid pannkooke ja juustuomletti. Igatsus nende järele prahvatas nagu vulkaan, ähvardades teda tükkideks rebida, kuni ta viimaks loobus üldse kirikus käimisest.